

BR MICHEL PYSSON

geboren te Villeneuve-le-Roi (Fr.) op 8 januari 1918
overleden te Oostakker
op 13 oktober 2006

Br. Michel, een rasechte West-Vlaming uit Houthulst, werd geboren in Frankrijk (Villeneuve-Le-Roi) als gevolg van de verplichte verplaatsing uit de Westhoek gedurende wereldoorlog I.

Op 36-jarige leeftijd kwam hij naar Oostakker om de congregatie van de broeders te leren kennen (einde 1954) en in 1957 legde hij zijn eerste geloften af.

Vóór zijn intrede in het noviciaat deed Br. Michel handenarbeid op verscheidene plaatsen in Noord-Frankrijk en in Zuid-West-Vlaanderen: hard werk schrikte hem niet af. Ook in Oostakker, waar hij steeds heeft verbleven, stelde hij zich volledig ten dienste van het gehele instituut: klooster- en schoolgebouwen, wegen en tuin ... Zijn grote werkkraft belette hem echter niet precisiewerk af te leveren: alles werd vooraf gewikt en gewogen en uitgemeten. Hij was even bedreven in metselwerk, vloer en grondwerk, als in alles wat sanitair en dakbewerking betreft. Wat hij ondernam was afgewerkt, werd kundig en degelijk onderhouden, en indien nodig, bijgewerkt. Ook het broederkerkhof kreeg een facelift. (Hoge) bomen snoeien en zelfs omhakken schrikte hem niet af, en dit zonder veel hulp van derden.

Met de jaren kwam er uiteraard wat sleet op zijn gestel; maar zelfs na zijn zagezegde pensionering (1983) ging het werk nog vele jaren gewoon door, zij het iets rustiger. Toch moest hij enkele jaren geleden veel van zijn taken aan andere confraters overlaten. Daar kon hij zich enkel maar over verheugen, want hij zag dat het goed gedaan werd.

Br. Michel was ook een man van gebed met een speciale devotie tot Onze-Lieve-Vrouw van Lourdes: zijn godsdienstbeleving speelde zich grotendeels af in de basiliek van Onze-Lieve-Vrouw en aan de bekende Lourdesgrot. Ook de kleine grot van het broederhuis en het omringende tuintje werden vele jaren extra door hem verzorgd. Zijn vroomheid en zijn gebedsbeleving evenaarden zijn werkkraft. Urenlang kon hij ook in de huiskapel biddend doorbrengen.

Uiterlijkheden en comfort waren voor hem niet belangrijk. Was Br. Michel dan een kluizenaar? Voor sommige buitenstaanders leek het misschien wel zo. Toch genoot hij, samen met zijn confraters, af en toe van een gezellige maaltijd bij feestelijkheden.

De laatste weken van zijn leven waren de stilste en misschien ook de meest eenzame. Maar dit was zijn wens: geen nodeloze therapieën, niet bang voor de dood, alleen zijn met God die hem opwachtte. Zo is hij heengegaan, in de armen van zijn verzorgers en recht in de armen van God.

De Oostakkerse broedergemeenschap, maar ook vele leden van het huis- en schoolpersoneel zullen hem nog lang dankbaar gedenken. Hij rust nu op het vernieuwde kloosterkerkhof, dichtbij het hoge kruis, waar hij zo dikwijls mocht naar opzien.

Br. René Gogne